DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 grudnia 1937 r.

Nr 32

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICNYCH:

POSTANOWIENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU:

OKOLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

904

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 listopada 1937 r.

o utworzeniu funduszów specjalnych w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 105, poz. 879) zarządza się co następuje:

§ 1. W państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" tworzy się następujące fundusze specjalne:

a) zapasowy,

b) zaliczek na uposażenie.

§ 2. Fundusze, wymienione w § 1, tworzone będą z corocznych odpisów z czystego zysku przedsiębiorstwa.

§ 3. Wysokość corocznych odpisów ustala Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Poczt i Telegrafów: *E. Kaliński*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 grudnia 1937 r. Nr 82, poz. 589).

905

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 19 listopada 1937 r.

w sprawie sprostowania błędów w przekładzie polskim międzynarodowej umowy z dnia 6 maja 1937 r., dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru.

Na podstawie art. 5 pkt 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się następujące błędy w przekładzie polskim międzynarodowej umowy, dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru, podpisanej wraz z protokołem w Londynie dnia 6 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 489):

na str. 1202 w wierszu 19 i 20 od dołu, na str. 1210 w wierszu 30 od góry, na str. 1224 w wierszu 24 od góry zamiast „Sowieckich Socjalistycznych Republik" winno być „Socjalistycznych Republik Rad";

na str. 1227 w wierszach 10 i 11 od dołu zamiast „Sowieckich Republik Socjalistycznych" winno być „Socjalistycznych Republik Rad";

na str. 1204 w wierszu 5 od góry, na str. 1213 w wierszu 25 od góry, na str. 1217 w wierszu 18 od góry, na str. 1218 w wierszach 11, 15 i 17 od dołu i na str. 1224 w wierszu 18 od dołu zamiast „Z. S. S. R." winno być „Z. S. R. R.";

na str. 1224 w wierszu 21 od dołu zamiast „zapasów" winno być „stoków" oraz w wierszu 22 od dołu zamiast „artykuł 5" winno być „Rozdział V".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 grudnia 1937 r. Nr 82, poz. 600).

906

POSTANOWIENIE

Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych oraz Skarbu

z dnia 4 października 1937 r.

w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Stomil, S.A." w Poznaniu.

W myśl art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 329) ustala się, że przedsiębiorstwu „Stomil, S.A." w Poznaniu służy prawo do ulg, przewidzianych

w art. 6 powyższego rozporządzenia, w odniesieniu do nakładów, wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 23 września 1937 r., złożonym zgodnie z pkt. 2 i 3 art. 1 tegoż rozporządzenia.

W zakresie państwowego podatku dochodowego ulgą objęty będzie dochód, osiągnięty przez przedsiębiorstwo „Stomil, S. A." z eksploatacji wymienionych nakładów, przy czym z podstawy wymiaru tego podatku wyłączony zostanie jedynie dochód, osiągnięty z produkcji opon i dętek jezdnych. W zakresie państwowego podatku przemysłowego od obrotu ulga nie będzie zastosowana w odniesieniu do działalności wytwórczej innego rodzaju, niż produkcji opon i dętek jezdnych.

Minister Przemysłu i Handlu:
wz. (—) *M. Sokołowski.*

Minister Spraw Wojskowych:
w z. (—) *Litwinowicz.*

Minister Skarbu:
w z. (—) *Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 grudnia 1937 r. Nr 280, poz. 437).

907

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 listopada 1937 r.

ustalające dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) ogłaszam następującą dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi w zakresie czynności wymienionych w § 1 ust. (4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419):

1) **Dom Bankowy Schütz i Chajes we Lwowie,**

2) **Bank Ludowy, Spółdzielnia z odp. nieogr. w Lublińcu,**

3) **Spółdzielczy Bank Udziałowy, Spółdz. zarej. z ogr. poręką w Dukli,**

4) **Chrześcijański Bank Spółdzielczy w Nowo-Święcianach,**

5) **Towarzystwo Kredytowe Spółdzielcze z ogr. odp. w Budzanowie,**

6) **Towarzystwo Zaliczkowe, Spółdzielnia zarej. z nieogr. odpow. we Frysztaku,**

7) **Kasa Stefczyka, Spółdzielnia z nieogr. odp. w Turce n/Stryjem,**

8) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Poznania w Poznaniu,**

9) **Komunalna Kasa Oszczędności pow. słonimskiego w Słonimie,**

10) **Komunalna Kasa Oszczędności pow. nowotarskiego w Nowym Targu,**

11) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Środy w Środzie,**

12) **Komunalna Kasa Oszczędności pow. święciańskiego w Święcianach,**

13) **Komunalna Kasa Oszczędności pow. wilejskiego w Wilejce.**

Minister Skarbu:
(—) *Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 grudnia 1937 r. Nr 279, poz. 432).

908

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 listopada 1937 r.

L. D. III. 15921/4/37

w sprawie kart statystycznych, zgłaszanych przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Do układu kart statystycznych, wypełnianych przez płatników i składanych urzędom skarbowym przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych po myśli okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 listopada 1931 r. Nr D. VII. 1159/2/31, Główny Urząd Statystyczny wprowadził niektóre zmiany, niezbędne dla ścisłości statystyki przedsiębiorstw.

Podając do wiadomości wzory omawianych kart statystycznych, Ministerstwo Skarbu zaznacza co następuje:

Przy nabywaniu świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej, poczynając od roku 1938, mają być składane przez płatników karty statystyczne nowego wzoru, a to:

a) dla przedsiębiorstw przemysłowych — na druku G. U. S. 775 (niebieskie);

b) dla przedsiębiorstw handlowych — na druku G. U. S. 774 (różowe);

c) przy nabywaniu kart rejestracyjnych — karty statystyczne na druku G. U. S. 331 (białe).

Formularze omawianych kart statystycznych będą dostarczane kasom urzędów skarbowych przez Główny Urząd Statystyczny.

Przy nabywaniu świadectw na rok 1938 należy wydawać płatnikom wyłącznie druki kart statystycznych nowego wzoru i bezpłatnie.

Urzędnik działu wymiarowego urzędu skarbowego, cenzurujący deklarację na nabycie świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej, winien zwracać uwagę, aby płatnik zgłosił właściwą kartę statystyczną i wypełnił ją właściwie, w szczególności aby wyraźnie i czytelnie podał siedzibę i firmę przedsiębiorstwa, wyczerpująco oznaczył rodzaj wytwórczości i rodzaj przedsiębiorstwa oraz prawidłowo podał kategorię świadectwa i inne cechy.

Kasa urzędu skarbowego winna sprawdzić, czy wskazana na karcie statystycznej kategoria świadectwa jest oznaczona prawidłowo, po czym w dotyczącej rubryce karty winna oznaczyć datownikiem kasy datę wydania świadectwa (karty) oraz w miejscu dla oznaczenia numeru świadectwa — pozycję dziennika kasowego i numer blankietu świadectwa (karty rejestracyjnej).

Zgłoszone w ciągu miesiąca karty statystyczne mają kasy urzędów skarbowych ułożyć według kolejności pozycyj dziennika kasowego, a następnie przesłać do Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie najpóźniej do 10 dnia miesiąca następnego po sprawozdawczym.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Dr Bielak.*

909

OKÓLNIK C. 104 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 listopada 1937 r.

L. D. IV. 29040/1/37

w sprawie clenia zapalniczek przywożonych przez podróżnych.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie oraz Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom.

Ostatnio stwierdzono, iż niektóre urzędy celne clą i wydają do wolnego obrotu w ruchu podróżnych więcej niż jedną zapalniczkę na osobę.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na przepis art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45), w myśl którego w ruchu podróżnych dozwolony jest przywóz z zagranicy przez podróżnych do osobistego użytku tylko jednej zapalniczki na osobę.

Ministerstwo Skarbu poleca ściśle stosować się do przytoczonego wyżej przepisu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym. Clenie i wypuszczanie do wolnego obrotu w ruchu podróżnych więcej niż jednej zapalniczki na osobę, bez osobnego na to zezwolenia, jest niedopuszczalne.

Przy odprawie należy zwracać uwagę każdemu podróżnemu na bezwzględny obowiązek zgłoszenia do oclenia przywiezionej z zagranicy zapalniczki.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

910

OKÓLNIK C. 105 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 29860/1/37

w sprawie honorowania świadectw pochodzenia wystawianych przez burmistrzów miast francuskich.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl art. 10 p. 2 ust. 2 traktatu handlowego i nawigacyjnego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Republiką Francuską (Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1937 r. Nr 54, poz. 423; przedruk w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr 19, poz. 643 z 1937 r.) świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane bądź przez Izby Handlowe, od których zależy wysyłający towar, bądź przez władze celne, bądź przez każdą inną władzę lub organizm gospodarczy, co do których wyrazi zgodę kraj przeznaczenia towaru.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu, na wniosek Ambasady Francuskiej, poleca honorować świadectwa pochodzenia wystawiane przez burmistrzów miast francuskich.

Świadectwa pochodzenia wystawiane przez burmistrzów miast francuskich powinny zawierać wszystkie wymagane dane oraz powinny być zaopatrzone w polską wizę konsularną, dotyczącą wiarogodności danych, zawartych w świadectwie.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

911

OKÓLNIK T. 63 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 28076/2/37

w sprawie określania numerów przędzy (dotyczy poz. 593, 594, 595, 611, 627, 628, 629, 630 i 631).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wysokość stawki celnej na przędze, objęte pozycjami 593, 594, 595, 611, 627, 628, 629, 630 i 631 taryfy celnej, uzależniona jest od numeru tych przędz.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1932 r.) wyjaśnia co następuje:

Dla określenia numeru przędzy według numeracji metrycznej dla przędzy wełnianej i według numeracji angielskiej dla przędzy bawełnianej, lnianej, jutowej, konopnej i z innych materiałów włóknistych roślinnych należy na motowidło o obwodzie 1 yarda nawinąć za pomocą 120 pełnych obrotów motowidła pasmo przędzy o długości 120 yardów. Po zdjęciu z motowidła i ustaleniu wagi tego pasma na wadze laboratoryjnej określa się numer przędzy, posługując się niżej umieszczoną tablicą A.

TABLICA A.

dla określenia numerów przędzy niewysuszonej.

1) Przędza pojedyńcza wełniana.

a)	wadze pasma	27,432 g	odpowiada	Nr 4	numeracji metrycznej
b)	„ „	5,486 g	„	Nr 20	„ „
c)	„ „	3,325 g	„	Nr 33	„ „
d)	„ „	1,925 g	„	Nr 57	„ „

2) Przędza pojedyńcza bawełniana.

a)	wadze pasma	7,200 g	odpowiada	Nr 9	numeracji angielskiej
b)	„ „	3,410 g	„	Nr 19	„ „
c)	„ „	2,234 g	„	Nr 29	„ „
d)	„ „	1,705 g	„	Nr 38	„ „
e)	„ „	1,223 g	„	Nr 53	„ „
f)	„ „	1,029 g	„	Nr 63	„ „
g)	„ „	0,781 g	„	Nr 83	„ „
h)	„ „	0,648 g	„	Nr 100	„ „

3) Przędza pojedyńcza lniana, jutowa, konopna i z innych materiałów włóknistych roślinnych, oprócz bawełnianej.

a)	wadze pasma	45,360 g	odpowiada	Nr 4	numeracji angielskiej
b)	„ „	22,680 g	„	Nr 8	„ „
c)	„ „	15,120 g	„	Nr 12	„ „
d)	„ „	12,960 g	„	Nr 14	„ „
e)	„ „	9,072 g	„	Nr 20	„ „
f)	„ „	5,184 g	„	Nr 35	„ „

Wskazana w tablicy A waga pasma przędzy uwzględnia normalną wilgotność, która wynosi dla przędzy wełnianej 18,25%, dla bawełnianej 8,5%, dla jutowej ca 14%, dla lnianej, konopnej i z innych materiałów włóknistych ca 12%.

Wobec powyższego w wypadkach, gdy zachodzi przypuszczenie, że wilgotność przędzy jest większa lub mniejsza od normalnej, należy pasmo przędzy przed wyważeniem wysuszyć w temperaturze 110° C w ciągu dwóch godzin. Po wysuszeniu i natychmiastowym określeniu wagi pasma przędzy na wadze laboratoryjnej, numer przędzy określa się, posługując się niżej umieszczoną tablicą B.

TABLICA B.

dla określania numerów przędzy wysuszonej.

1) Przędza pojedyńcza wełniana.

a)	wadze pasma	23,198 g	odpowiada	Nr 4	numeracji metrycznej
b)	„ „	4,640 g	„	Nr 20	„ „
c)	„ „	2,812 g	„	Nr 33	„ „
d)	„ „	1,628 g	„	Nr 57	„ „

2) Przędza pojedyńcza bawełniana.

a)	wadze pasma	6,636 g	odpowiada	Nr 9	numeracji angielskiej
b)	„ „	3,143 g	„	Nr 19	„ „
c)	„ „	2,059 g	„	Nr 29	„ „
d)	„ „	1,571 g	„	Nr 38	„ „
e)	„ „	1,127 g	„	Nr 53	„ „
f)	„ „	0,948 g	„	Nr 63	„ „
g)	„ „	0,720 g	„	Nr 83	„ „
h)	„ „	0,597 g	„	Nr 100	„ „

3) Przędza pojedyńcza jutowa.

a)	wadze pasma	39,790 g	odpowiada	Nr 4	numeracji angielskiej
b)	„ „	19,895 g	„	Nr 8	„ „
c)	„ „	13,263 g	„	Nr 12	„ „
d)	„ „	7,958 g	„	Nr 20	„ „
e)	„ „	4,547 g	„	Nr 35	„ „

4) Przędza pojedyńcza lniana, konopna i z innych materiałów włóknistych roślinnych, oprócz bawełnianej i jutowej.

a)	wadze pasma	20,250 g	odpowiada	Nr 8	numeracji angielskiej
b)	„ „	11,571 g	„	Nr 14	„ „
c)	„ „	8,100 g	„	Nr 20	„ „
d)	„ „	4,629 g	„	Nr 35	„ „

Dla otrzymania pewniejszego wyniku przy określaniu wagi pasma przędzy tak wysuszonej jak i niewysuszonej, należy namotać kilka pasm badanej przędzy i wagę ich określić łącznie, co przy porównywaniu z danymi tablic „A" i „B" powinno być uwzględnione.

Przy określaniu numerów przędzy nitkowanej postępuje się podobnie, z tą jednak różnicą, że wagę pasma przędzy nitkowanej, ustaloną przez zważenie przed porównywaniem z danymi tablicy „A" i „B" dzieli się przez ilość pojedyńczych nitek, tworzących przędzę nitkowąną.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

912

OKÓLNIK T. 62 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 30572/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania poz. 1006 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Niewymienione w taryfie celnej narzędzia stalowe do osadzania w młotkach pneumatycznych, jak: łopatki, rydle, dłuta, koronki, chociażby z prętami, ostrzami, — służące do zrywania bruku, rozbijania betonu itp. robót kruszących, — należy clić według poz. 1006 taryfy celnej, jako najbardziej zbliżone do narzędzi udarowych i obrotowych do wierceń ziemnych, przewidzianych tą pozycją.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

913

OKÓLNIK T. 61 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 29995/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 99 i 390 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Balsam peruwiański sztuczny (Balsam Peruvianun artificial) — jest to ciemno-brunatna gęsta ciecz w cienkich warstwach nieprzeświecająca, nieklejąca, o zapachu bardzo zbliżonym, prawie identycznym z balsamem peruwiańskim naturalnym, — podlega ocleniu na

równi z naturalnym balsamem peruwiańskim według poz. 99 taryfy celnej.

2) Nici lniane, wyjałowione, do celów chirurgicznych, przywożone w stanie suchym, w opakowaniach oryginalnych podlegają ocleniu. na równi z wyjałowionymi nićmi jedwabnymi do celów chirurgicznych, według pozycji 390 p. 2 lit. a, t. c.

3) Nici lniane, wyjałowione, do celów chirurgicznych, przywożone we fiolkach podlegają ocleniu według pozycji 390 p. 1 t. c.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

914

OKÓLNIK T. 64 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 29096/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 931 p. 3, poz. 943 p. 1 i poz. 984 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Stal szlachetna w taśmach nawet poddana dodatkowej obróbce, jako to: szlifowaniu, polerowaniu, niklowaniu podlega cłu według poz. 931 p. 3 lit. odpow. tar. celnej.

2) Cienkie pręciki lane żeliwne nieobrobione, niczym nie pokryte, używane do spawania, podlegają cłu według poz. 943 p. 1 lit. odpow. tar. celnej.

3) Drut cięty z metali i stopów objętych poz. 977 — 981 pokryty warstwą chemikalij, używany do spawania, należy traktować na równi z drutem w prętach pokrytym farbą i clić według poz. 984 p. odpowiedniego plus uwaga 4 lit. a do tejże pozycji taryfy celnej.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

915

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1937 r.

L. D. V. 29449/3/37

w sprawie obowiązku w podatku od lokali, w odniesieniu do lokali, zajmowanych przez wojsko oraz związki pracowników wojskowych, na kasyna.

Do

wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W odpowiedzi na zapytania niektórych izb skarbowych, w sprawie obowiązku w podatku od lokali, w odniesieniu do lokali, zajmowanych na kasyna wojskowe, Ministerstwo Skarbu udziela następującego wyjaśnienia:

Kasyna wojskowe oficerów i podoficerów są urządzeniami służbowymi, powołanymi do życia z mocy przepisów służbowych, nakazem właściwej władzy wojskowej.

Wobec takiej kwalifikacji prawnej, lokale zajmowane na kasyna wojskowe wolne są od podatku na mocy art. 2 pkt. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505).

Natomiast lokale zajmowane przez związki pracowników administracji wojskowej podlegają podatkowi ponieważ nie podpadają pod przepisy art. 2 powołanego dekretu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

916

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1937 r.

L. D. V. 24438/2/37

w sprawie obowiązku podatkowego zagranicznej osoby prawnej, prowadzącej przedsiębiorstwo na terenie Polski.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 15 października 1937 roku L. Rej. 1619/35.

Z przepisu art. 1 pkt. 5 lit. b) ustawy o podatku dochodowym w związku z pkt. 2 lit. b) tegoż artykułu wynika, że osoba prawna, posiadająca siedzibę i przedsiębiorstwo zagranicą, podlega obowiązkowi podatkowemu nie tylko w razie założenia w Polsce samoistnego, odrębnego przedsiębiorstwa, ale także już w wypadku wykonywania swego zagranicznego przed-

siębiorstwa na terenie Polski. Czy i kiedy takie wykonywanie przedsiębiorstwa należy przyjąć, jest kwestią faktyczną, zależną od charakteru przedsiębiorstwa i sposobu wykonywania jego w Polsce. W każdym razie decydującym momentem jest związanie wykonywania przedsiębiorstwa w Polsce z obszarem Państwa przez spełnianie na tym obszarze czynności, stanowiących istotną treść prowadzonego przedsiębiorstwa.

Otóż w niniejszym wypadku istotną treścią prowadzonego przez skarżącą przedsiębiorstwa są transakcje sprzedażne, gdyż skarżąca trudni się odsprzedażą swych wyrobów, a przedmiotem opodatkowania jest dochód z wykonywania tych transakcji, które skarżąca przeprowadzała na terenie Państwa Polskiego przez swego przedstawiciela (agenta) Jana Thiela. Przedstawiciel ten bowiem, jak to wynika z umowy zawartej 31 lipca 1929 między nim a skarżącą i co nie jest spornym, sprzedawał na terenie Polski towary skarżącej nie we własnym imieniu, lecz w imieniu i na rachunek skarżącej według przez nią ustanowionych cen a to towary złożone w składach Thiela, które mu skarżąca wydatki połączone z przechowywaniem tych towarów zwracała. Okoliczność zaś, iż w myśl wspomnianej umowy z 31 lipca 1929 r. Thiel ponosił częściowe del credere w wysokości 25%, jako dotycząca jedynie warunków pod jakimi wzajemny stosunek między skarżącą a jej przedstawicielem został unormowany, jest dla danej sprawy bez znaczenia, gdyż nie zmienia wcale faktu, że skarżąca na terenie Polski przez Thiela, jako swego przedstawiciela, dokonywała sprzedaży swych towarów. Takie zaś wykonywanie swego zagranicznego przedsiębiorstwa na terenie Polski uzasadnia obowiązek podatkowy skarżącej, który wbrew twierdzeniu skargi nie jest, jak już wyżej wspomniano wcale uzależniony od prowadzenia samodzielnego przedsiębiorstwa handlowego na terenie Polski.

O ile zaś skarżąca na poparcie swego stanowiska, że nie ona lecz Thiel, jako samodzielny kupiec sprzedawał na terenie Polski towary skarżącej, powołuje się na wymiar podatku przemysłowego od obrotu towarów skarżącej w 1930 w wysokości 300.000 zł, twierdząc, iż podatek ten został wymierzony Thielowi, że zatem już z tego powodu nie może być mowy o transakcjach skarżącej, to Najwyższy Trybunał Administracyjny na podstawie akt sprawy stwierdza, że podatek ten został prawomocnie wymierzony skarżącej a nie Thielowi i że skarżąca w odwołaniu na ten wymiar wcale nie kwestionowała obowiązku podatkowego, zaczepiając jedynie wysokość stawki podatkowej i dopiero na skutek upomnienia o wpłatę reszty podatku, zapłaty odmówiła, twierdząc, iż do uiszczenia tego podatku w ogóle obowiązany jest Thiel a nie ona. Zarzut więc rzekomego odmiennego traktowania skarżącej przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu, jak przy wymiarze podatku dochodowego, nie jest uzasadniony.

W tym stanie rzeczy nie ma też istotnego znaczenia zarzut, iż władza nie przesłuchała powołanych w toku postępowania administracyjnego świadków na okoliczność, że Thiel był samodzielnym zastępcą skarżącej na terenie Polski. Z zawartej bowiem między skarżącą a Thielem umowy z 31 lipca 1929 wynika, iż transakcje handlowe na terenie Polski zawierała skarżąca, przez Thiela, jako swego przedstawiciela a nie Thiel we własnym imieniu.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

917

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 listopada 1937 r.

L. D. V. 29644/3/37

wyjaśniający zakres kompetencji urzędów skarbowych w sprawach umorzeń z powodu klęsk żywiołowych podatku gruntowego dla uczestników podatkowych jednostek zbiorowych.

Do

wszystkich Izb i Urzędów Skarbowych na obszarze województw centralnych i wschodnich.

Odpowiadając na zapytania niektórych Izb Skarbowych, Ministerstwo Skarbu udziela następujących wyjaśnień:

Na podstawie § 16 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 32- poz. 250) uczestnicy podatkowych jednostek zbiorowych traktowani są na równi z płatnikami państwowego podatku gruntowego. Gdy zaś na podstawie § 102 rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji podatkowej mogą urzędy skarbowe umarzać podatki państwowe do wysokości 500 zł dla każdego płatnika w ciągu roku, a z mocy § 124 rozporządzenia Ministra Skarbu o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego uprawnienie to przysługuje urzędom skarbowym w stosunku do umorzeń podatku gruntowego z powodu klęsk żywiołowych — to tym samym urzędy skarbowe mają prawo umarzać podatek gruntowy do wysokości 500 zł dla każdego uczestnika podatkowej jednostki zbiorowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

918

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 46

z dnia 27 listopada 1937 r.

w sprawie pożyczek zagranicznych.

W celu zapewnienia osobom, chcącym korzystać z uprawnień nadanych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1937 r. w sprawie pożyczek zaciąganych za granicą w zagranicznych środkach płatniczych (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 576; przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 875) sprawnego i terminowego wykonywania przez banki zwrotu sum dłużnych za granicę, Komisja Dewizowa wydaje bankom następującą instrukcję:

1) Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą wszystkie zgłoszenia dotyczące pożyczek zagranicznych, składane im w myśl § 2 pkt. 3 powyższego rozporządzenia, przyjmować każdorazowo — z okazji odprzedaży walut z pożyczki — na specjalnych drukach ‚Zgłoszenie pożyczki zagranicznej", których na żądanie dostarczy Bank Polski.

Druki te, składające się z 3-ch części, wypełnione być winny przez kalkę pismem maszynowym i podpisane na wszystkich 3-ch częściach przez pożyczkobiorcę. Część pierwszą bank zatrzymuje, drugą wydaje — po podpisaniu przez siebie — zgłaszającemu, a trzecią wysyła niezwłocznie do Komisji Dewizowej.

„Zgłoszenia" winny być przez bank zaopatrywane kolejno w numery bieżące począwszy od numeru 1-go.

2) Banki winny przy przyjmowaniu zgłoszeń zwrócić szczególną uwagę na okoliczność, czy odprzedane im zagraniczne środki płatnicze wpłynęły z zagranicy.

Dla uwiarogodnienia zawartych w „zgłoszeniu" danych, dotyczących warunków pożyczki, winien zgłaszający okazać bankowi umowę pożyczkową, korespondencję itp. Bank dokumenty te po zbadaniu zwraca klientowi.

3) O ile na pokrycie lub zabezpieczenie zaciągniętej pożyczki zagranicznej pożyczkobiorca obowiązany jest wysłać za granicę weksle, banki mogą to uczynić z polecenia pożyczkobiorcy bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej, zamieszczając na wekslu klauzulę „e", przewidzianą w ustępie II okólnika Komisji Dewizowej Nr 26.

Przekazy na wykup takich weksli mogą być dokonywane z zachowaniem przepisów punktu 8-go niniejszego okólnika.

4) W razie, gdy termin zwrotu pożyczki nie został z góry określony, lecz uzależniony jest od wypowiedzenia, należy w rubryce „termin zwrotu" podać umówiony okres wypowiedzenia.

5) O wypowiedzeniu pożyczki lub też odroczeniu przez pożyczkodawcę terminu jej zwrotu, pożyczkobiorca zawiadamia bank, który winien klientowi potwierdzić odebranie tego zawiadomienia na pozostającej w posiadaniu klienta części II-ej „zgłoszenia" i odnotować je na swoim egzemplarzu oraz donieść o tym Komisji Dewizowej.

6) Zagraniczne środki płatnicze, odprzedane bankowi jako wpływ z pożyczki, może bank na **wyraźną pisemną** prośbę klienta, który dane środki płatnicze odprzedał, zaliczyć na poczet należności pożyczkobiorcy za wyeksportowany za granicę towar i wydać odpowiednie zaświadczenie walutowe, pod warunkiem zgłoszenia Komisji Dewizowej pokrycia w ten sposób danej pożyczki zagranicznej.

7) Pokrycie częściowe lub całkowite zobowiązań z pożyczki przez przekaz za granicę lub jej zaliczenie jako waluty eksportowej bank winien odnotowywać na części I-ej i II-ej „zgłoszenia", a przy całkowitym pokryciu winien odebrać klientowi znajdującą się w jego posiadaniu część II-ą. W razie zgubienia przez klienta części II-ej, przekazu lub zaliczenia na walutę eksportową może bank dokonać za pobraniem od osoby, która podpisała „zgłoszenie", pisemnej deklaracji o zgubieniu wydanego przez bank poświadczenia „zgłoszenia". Odebraną od klienta część II-ą lub deklarację banki odsyłają do Komisji Dewizowej.

W razie wpływu i odprzedaży walut z pożyczki w kilku ratach, a zatem przyjęcia przez bank kilku zgłoszeń dotyczących tej samej pożyczki, bank winien przy przekazywaniu odsetek od całej sumy pożyczkowej lub przy zwrocie kapitału w części przekraczającej sumę poszczególnych zgłoszeń, domagać się przedłożenia przez pożyczkobiorcę również pozostałych części II-ich i odnotować wykonanie przekazu również na pozostałych egzemplarzach.

8) Przekazów zagranicznych tytułem zwrotu kapitału pożyczki lub odsetek dokonywać może bank, który skupił waluty, pochodzące z pożyczki i zarejestrował zgłoszenie, i to tylko w tej samej walucie i tego samego rodzaju środkach płatniczych, jak otrzymane — a inny bank dewizowy — tylko na podstawie pisemnego upoważnienia banku pierwszego — oczywiście za odnotowaniem na odwrocie części II-ej „zgłoszenia". W piśmie tym bank upoważniający winien równocześnie potwierdzić, że w ewidencji swojej na części I-ej odnotował odnośny przekaz.

9) Okólnik niniejszy nie dotyczy lokat otrzymanych przez banki dewizowe z zagranicy, które księgowane są na zasadzie okólnika Komisji Dewizowej Nr 31 — na rachunkach zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych".

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 25 listopada 1937 r.

o zmianie dotychczasowych przepisów okólnika Nr 17 z dn. 12 czerwca 1936 r. w sprawie umowy rozrachunkowej z Austrią, częściowo zmienionego okólnikami z dn. 23 lipca 1936 r. i 31 sierpnia 1936 r., oraz z dn. 21 października 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 527, Nr 20, poz. 638. Nr 24, poz. 740, Nr 29, poz. 886).

W związku z umową rozrachunkową polsko - austriacką przekazy z Polski na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii, oraz za towary pochodzenia austriackiego, mogą być dokonywane — z wyjątkami wymienionymi w rozdziale IV-ym — wyłącznie za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w formie polecenia na Austriacki Bank Narodowy. Przekazy te mogą być dokonywane począwszy od dnia 1 grudnia 1937 r. tylko z zachowaniem następujących przepisów:

I

Komisja Dewizowa upoważnia Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do rozpatrywania i załatwiania we własnym zakresie wniosków o zezwolenia na przekazy do Austrii, przy których złożono dowody odpowiadające ogólnie obowiązującym przepisom, w następujących wypadkach:

a) z tytułu zapłaty należności za sprowadzone z Austrii towary austriackie lub towary w Austrii przerobione, bez ograniczenia kwoty; przy rozpatrywaniu i załatwianiu tych wniosków banki zobowiązane są przestrzegać przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 14;

b) z tytułu kosztów ubocznych związanych z importem z Austrii, jak np. koszty przewozu, przeładunku, postoju, magazynowania i ubezpieczenia, koszty arbitrażu, zagranicznych opłat celnych, przekazowych, konsularnych i innych opłat publiczno - prawnych, na zasadach okólnika Komisji Dewizowej Nr 5 — bez ograniczenia kwoty;

c) z tytułu kosztów ubocznych (jak wyżej wymienione) związanych z eksportem do Austrii oraz z tytułu opustów i bonifikat za manco i mniejwartość towarów eksportowanych do Austrii, na zasadach okólnika Komisji Dewizowej Nr 6 — bez ograniczenia kwoty;

d) na koszty utrzymania — w ramach przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 4;

e) na drobne dyspozycje — do wysokości zł 100,— (okólnik Komisji Dewizowej Nr 8 pkt IV);

f) z tytułu zapłaty za weksle nadesłane do inkasa, które przed wysłaniem za granicę zostały zaopatrzone w adnotację, zezwalającą na przekazanie po wpływie w drodze rozrachunku polsko-austriackiego (okólnik Komisji Dewizowej Nr 26, część II pkt c).

Natomiast wnioski o zezwolenie na zapłatę:

1) zobowiązań z tytułów wymienionych w punktach d) i e), o ile przekraczają upoważnienia określone w okólnikach Komisji Dewizowej Nr 4 i Nr 8;

2) zaliczek na towary — bez względu na kwotę;

3) zobowiązań z wszelkich innych tytułów,

winny być przez banki dewizowe przedstawiane do decyzji Komisji Dewizowej.

Zezwolenia udzielone przez Komisję Dewizową na przekazy z tytułów wymienionych od 1) do 3), podlegają opłacie manipulacyjnej w wysokości $1/2$‰ od sumy, na jaką przekaz opiewa — zgodnie z przepisami okólnika Komisji Dewizowej Nr 20 z dn. 3.VII. 1936 r.

Do wniosków o zapłatę zobowiązań z tytułu spłaty kapitałów, odsetek od nich, dywidendy, kuponów i dochodów z nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach, należy dołączyć dowody stwierdzające, że przedmioty majątkowe lub prawa, stanowiące tytuł przekazu, były przed dniem 26.IV. 1936 r. i są dotychczas własnością osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii.

Sumy znajdujące się na rachunkach zablokowanych osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii, mogą być przekazywane w rozrachunku na zasadach podanych w niniejszym rozdziale, jeśli wnioskodawca przedstawił dokumenty, stwierdzające wysokość i tytuł zobowiązania, na którego pokrycie nastąpiła wpłata.

II

W granicach sumy oznaczonej w § 12-ym rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. banki dewizowe mogą sprzedawać na koszty podróży do Austrii jedynie pieniądze austriackie lub czeki na Austrię.

Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe mogą nabywać od Polskiego Instytutu Rozrachunkowego ryczałtowe sumy wypłaty na Wiedeń z jego rachunku clearingowego w Austriackim Banku Narodowym. Na zasadzie indywidualnych lub generalnych zezwoleń Komisji Dewizowej banki mogą pokywać z tych kontyngentów zapotrzebowania klientów na przekazy do Austrii wyłącznie na koszty podróży do równowartości zł 500.— na jedno zezwolenie.

III

Przekazy do Austrii mogą — z wyjątkami podanymi w rozdziale IV-ym — opiewać tylko na wypłatę w szylingach równowartości sumy ściśle określonej

w złotych. Zobowiązania, opiewające na inne waluty, winny być przeliczone na złote podług ostatniego średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej ogłoszonego przed udzieleniem zlecenia.

Gdy na rachunku Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Austriackim Banku Narodowym znajdować się będzie wystarczające pokrycie, uzyskane z wpłat przez austriackich dłużników na rzecz polskich wierzycieli, Polski Instytut Rozrachunkowy poleci Austriackiemu Bankowi Narodowemu na podstawie otrzymanych zleceń przekazów wypłacenie ich w szylingach odbiorcom austriackim.

Wobec niemożności określenia z góry terminu wykonania zlecenia, przeliczenie złotych na szylingi, dokonane przy wpłaceniu złotych ma jedynie charakter tymczasowy, a przekaz na Austrię będzie uskuteczniony w szylingach w równowartości sumy wpłaconej w złotych — podług średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedzającego dzień wykonania przekazu. W żadnym jednak przypadku nie może być przekazana do Austrii w szylingach suma wyższa, niż równowartość świadczenia, na którego przekaz zleceniodawca uzyskał zezwolenie. Kwoty wpłacone w złotych przez zleceniodawców będą przeliczane prowizorycznie na podstawie średniego kursu transakcyjnego wypłaty na Wiedeń notowanego na Giełdzie Warszawskiej przed dniem otrzymania zlecenia.

Przy przyjmowaniu zlecenia na przekazy do Austrii, banki pobierać będą tytułem prowizji 2‰ od sumy każdego zlecenia minimum zł 2.— od jednego przekazu.

W celu uskutecznienia przekazu do Austrii, bank winien wypełnić formularze PIR'u i przesłać je wprost do tej instytucji, sumę zaś przekazu z doliczeniem 1‰ prowizji, minimum zł 1.— wpłacić na rachunek żyrowy PIR'u w Banku Polskim w Warszawie.

IV

Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe mogą przyjmować i dokonywać przekazy na Austrii poza rozrachunkiem na zasadach ogólnie obowiązujących tylko w następujących przypadkach:

a) z tytułu zapłaty za towary pochodzenia nie austriackiego, nieprzerobione w Austrii oraz kosztów przewozu tychże towarów przez inne kraje poza Austrią;

b) z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych";

c) z tytułu zwrotu sum na podstawie okólnika Nr 18 ustęp ostatni;

d) z tytułu zapłaty za weksle nadesłane do inkasa, które przed wysłaniem za granicę zostały zaopatrzone w adnotację przewidzianą w okólniku Nr 26 (ust. II pkt a).

V

Osoby fizyczne i prawne mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terenie Austrii, mogą posiadać rachunki zagraniczne wolne w bankach dewizowych z tym ograniczeniem, że na rachunki te mogą być zapisywane na zasadach ogólnych:

a) równowartość sprzedanych bankom zagranicznych środków płatniczych, z wyjątkiem szylingów austriackich;

b) równowartość czeków, zainkasowanych z rachunku zagranicznego wolnego oraz przelewy z takich rachunków;

c) z tytułu należności wymienionych w rozdziale IV-ym.

Zapłata za weksle, wysłane z Polski po dniu 27.IV. 1936 r. z adnotacją Banku Polskiego, noszącą datę nie późniejszą niż 31.VII. 1936 r., może być za zezwoleniem Komisji Dewizowej zapisana na rachunek zagraniczny wolny austriackiego zleceniodawcy, pod warunkiem przedstawienia dowodów, iż weksle te pochodzą z należności, o których mowa w rozdz. IV-ym niniejszego okólnika.

Do wysokości salda na rachunku zagranicznym wolnym mogą być — na żądanie właściciela — dokonywane przekazy do Austrii w drodze rozrachunku polsko-austriackiego.

VI

Celem uniknięcia zbyt częstego przekazywania drobnych sum w granicach uprawnień, zawartych w ustępie I-ym, banki dewizowe mogą na żądanie wierzyciela austriackiego zapisywać kwoty, podlegające przekazaniu na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austriackiej, na specjalne rachunki zablokowane osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii. Kwotami wpisanymi na takie rachunki mogą właściciele dysponować wyłącznie w formie przekazów do Austrii w rozrachunku polsko-austriackim.

VII

Bankom dewizowym wolno nabywać za granicą szylingi austriackie drogą arbitrażu, tylko za specjalnym upoważnieniem Banku Polskiego.

VIII

Niewykorzystane zezwolenia na przekazy do Austrii w drodze rozrachunku przez Bank Polski, udzielone przed dniem 1.XII. 1937 r., których termin ważności jeszcze nie upłynął, mogą być wykonane za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Nr 17 z dnia 21.X. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29, poz. 886) przestał obowiązywać z dniem 30.XI. 1937 r.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 4 grudnia 1937 r.

o zmianie okólnika nr 25 z dn. 27 lipca 1936 r. o uprawnieniach zakładów ubezpieczeń w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Komisja Dewizowa udziela działającym w Polsce zakładom ubezpieczeniowym, których działalność unormowana została rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dn. 21 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. nr 9, poz. 64) generalnego zezwolenia na dokonywanie rozrachunku z zagranicą oraz obrotów zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi w granicach, niżej podanych, i pod warunkiem przestrzegania następujących przepisów:

A. Obroty z tytułu ubezpieczeń bezpośrednich, w szczególności przewozowych oraz ubezpieczeń samochodów od uszkodzenia i od odpowiedzialności cywilnej.

1) Zakłady, ubezpieczające transporty, mogą bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej nabywać i przekazywać za granicę za pośrednictwem banków dewizowych zagraniczne lub krajowe środki płatnicze na pokrycie szkody transportowej do wysokości 5.000 złotych lub ich równowartości, jak również udzielać gwarancji bankowej lub kaucji gotówkowej w związku ze szkodą przewozową do wysokości 25.000 złotych lub ich równowartości. Udzielenie gwarancji w związku ze szkodami, powstałymi w tonażu przedsiębiorstw żeglugowych morskich, ubezpieczonych w działających w Polsce zakładach ubezpieczeń, nie podlega ograniczeniu.

2) Zakłady, ubezpieczające samochody od uszkodzenia (auto-casco) i od odpowiedzialności cywilnej w dziale samochodowym, w wypadku konieczności wypłaty świadczenia lub udzielenia gwarancji (kaucji) wskutek powstałej za granicą szkody — mogą za pośrednictwem banku dewizowego przekazywać za granicę środki płatnicze z tytułu odszkodowań do równowartości 2.000 złotych oraz z tytułu gwarancji (kaucji) do równowartości 10.000 złotych.

Jeżeli ubezpieczenie zawarte zostało przez osobę, zamieszkałą za granicą, warunkiem, pod którym wolno korzystać z powyższego zezwolenia, jest zapłata składki w wolnej dewizie.

3) O ile na przekazanie kaucji za granicę został dokonany przydział dewiz, zakład ubezpieczeń winien po zlikwidowaniu szkody ściągnąć niezwłocznie z powrotem do kraju i odprzedać bankowi dewizowemu przekazaną kwotę dewiz lub jej niezużytą część. O zlikwidowaniu udzielonych gwarancji lub kaucji zakłady ubezpieczeń donosić będą Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń (PUKU) w sprawozdaniach miesięcznych (patrz niżej rozdział G).

4) Jako szkodę rozumieć należy zarówno należne odszkodowanie, jak i przypadające na zakład zagraniczne koszty, związane z ustaleniem i likwidacją szkody.

5) Zakłady, które w myśl rozdziału C p. 1 niniejszego okólnika utrzymują rachunki walutowe, mogą z tych rachunków pokrywać zobowiązania w granicach punktu 1 i 2 niniejszego rozdziału.

6) Przekazywanie w przypadkach, przewidzianych w punktach 1 i 2, sum wyższych wymaga każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej.

W zakresie pozostałych działów asekuracji bezpośredniej przekazywanie za granicę kapitałów z ubezpieczeń osobowych i odszkodowań w dziale ubezpieczeń rzeczowych wymaga bez względu na sumę każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej.

B. Obroty z tytułu reasekuracji biernej.

1) Zobowiązania działających w Polsce zakładów wobec zagranicznych reasekuratorów z tytułu reasekuracji biernej krajowego interesu ubezpieczeniowego mogą być wpłacane do banku dewizowego na specjalne rachunki reasekuracyjne (rachunki „reas.") tych reasekuratorów lub mogą być na życzenie zagranicznego reasekuratora przelewane do innych działających w Polsce zakładów ubezpieczeń na pokrycie zobowiązań z reasekuracji biernej. Wszelkie inne poza wyżej wymienionymi dyspozycje należnościami zagranicznego reasekuratora, znajdującymi się w towarzystwach krajowych, wymagają zezwolenia Komisji Dewizowej.

Wpłaty należności na rachunki „reas." mogą być dokonywane pod warunkiem złożenia bankowi dewizowemu przez wpłacający zakład pisemnego oświadczenia, określającego dokładnie, jakiej umowy reasekuracyjnej dotyczy suma, wpłacona zagranicznemu reasekuratorowi, oraz zawierającego stwierdzenie, że dany reasekurator nie ma w chwili wpłaty żadnych płatnych zobowiązań względem wpłacającego.

Zakłady ubezpieczeń mogą odbierać przelewy z innego zakładu tylko na pokrycie zobowiązań z umów, dotyczących reasekuracji biernej, i to takich, w których nie zastrzeżono zapłaty wzajemnych świadczeń w dewizach lub złotych z zagranicznego rachunku wolnego.

2) Zobowiązania działających w Polsce zakładów ubezpieczeń wobec zagranicznych reasekuratorów z tytułu nieobjętej stałym stosunkiem umownym reasekuracji biernej, tzw. reasekuracji fakultatywnej, ubezpieczeń morskich i lotniczych mogą być za pośrednictwem banku dewizowego przekazane za granicę lub zapisane na rachunek zagraniczny wolny bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — pod warunkiem przedstawienia przez zakład bankowi dewizowemu pisemnej deklaracji, stwierdza-

jącej umieszczenie w umowie reasekuracyjnej zastrzeżenia, że ewentualne świadczenia zagranicznego reasekuratora na rzecz działającego w Polsce zakładu będą dokonane również tylko w dewizach lub w złotych z rachunku zagranicznego wolnego w zależności od tego, w jakiej formie dokonano zapłaty składek. Przekaz takich sum w dewizach lub wolnych złotych do krajów, w których obowiązują ograniczenia dewizowe, dozwolony będzie ponadto tylko pod tym warunkiem, że przekazujący zakład oświadczy w złożonej bankowi deklaracji, iż posiada od zagranicznego kontrahenta promesę władzy dewizowej swego kraju na przekazanie odszkodowania również w wolnej dewizie. Przekazy do krajów, z którymi obrót płatniczy uregulowany został specjalnymi przepisami, podlegają przepisom rozdziału D p. 2.

3) W granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku „reas." w banku dewizowym, dozwolone są bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej:

a) wypłaty i przelewy na rzecz działających w Polsce zakładów ubezpieczeniowych (cedentów lub retrocedentów) na pokrycie zobowiązań, wynikających z reasekuracji biernej (odszkodowania, prowizje, koszty administracyjne itp.), pod warunkiem złożenia bankowi pisemnego oświadczenia zainteresowanego cedenta — odbiorcy przekazu w Polsce, że pokrycie tego zobowiązania nie jest zastrzeżone w dewizie, względnie w złotych z zagranicznego rachunku wolnego. W oświadczeniu tym powinna być dokładnie określona umowa reasekuracyjna, której dotyczy zapłata. Uprawnienia, wynikające z postanowień punktu niniejszego, nie mają zatem zastosowania przy pokrywaniu przez zagranicznych reasekuratorów należności cedentów, działających w Polsce, jeśli należności te wynikają z umów reasekuracyjnych, w których zapłata wzajemnych świadczeń została przewidziana w dewizach lub w złotych z zagranicznego rachunku wolnego na podstawie postanowień rozdziału B p. 2 niniejszego okólnika lub w zezwoleniu Komisji Dewizowej na przekaz składek w dewizie.

b) przelewy na inne rachunki reasekuracyjne, prowadzone w tym samym lub innym banku dewizowym. Przelewy te mogą być przez banki dewizowe wykonane na zasadzie zwykłego polecenia zagranicznego właściciela rachunku, o ile w poleceniu tym zleceniodawca stwierdzi, że przelew dotyczy rozrachunku z polskiego interesu reasekuracyjnego.

c) wypłaty na następujące cele inwestycyjne w Polsce: zakup nieruchomości lub polskich papierów wartościowych i udzielanie pożyczek hipotecznych w Polsce za udowodnieniem bankowi celu wypłaty i pod warunkiem złożenia zakupionych papierów do depozytu właściciela rachunku.

Dochody z takich nieruchomości, papierów lub wierzytelności hipotecznych mogą być przez banki przyjmowane na rachunki „reas." za udowodnieniem bankowi źródła dochodu.

4) Na rachunki „reas." nie mogą być przez banki dewizowe przyjmowane wpłaty, niepochodzące z tytułów lub przelewów, wyżej wspomnianych, jak np. wpłaty z tytułu otrzymanych pożyczek, należnych dywidend, odsetek i wszelkich innych należności.

5) Zablokowane rachunki zagranicznych reasekuratorów, istniejące w bankach dewizowych w chwili wejścia w życie niniejszego okólnika, mogą być na wniosek właścicieli za zezwoleniem Komisji Dewizowej przeniesione na rachunki „reasekuracyjne". Do składanych wniosków należy załączyć wyciągi bankowe tych rachunków, zawierające obroty od chwili wprowadzenia ograniczeń dewizowych (26 kwietnia 1936 r.) oraz pisemne poświadczenia zakładów, działających w Polsce, stwierdzające, że wpłaty przez nie dokonane na te rachunki pochodzą z umów reasekuracyjnych (patrz wyżej B p. 1).

C. Obroty w zakresie reasekuracji czynnej.

1) Krajowe zakłady ubezpieczeń, uprawiające reasekurację czynną z zagranicą, mogą dysponować bez osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej swymi zagranicznymi należnościami z tytułu reasekuracji czynnej lub sumami, posiadanymi na rachunkach walutowych w bankach, na pokrywanie zobowiązań wobec zagranicy, wynikających z reasekuracji czynnej. W tym celu zakłady ubezpieczeń mogą utrzymywać w bankach zagranicznych lub krajowych rachunki walutowe, na które mogą wpłacać jedynie wpływy z reasekuracji czynnej. Przy wpłacie na rachunki walutowe w bankach krajowych zakład złoży bankowi pisemne oświadczenie z wymienieniem umowy reasekuracyjnej, której wpłata dotyczy.

Zakłady mogą zamieniać waluty, znajdujące się na rachunkach walutowych, na inne, jeżeli to jest potrzebne na zapłatę zobowiązań płatnych w innych walutach, niż posiadane.

Zakłady ubezpieczeń będą obowiązane do odprzedaży bankowi dewizowemu zapasów zagranicznych środków płatniczych, posiadanych na rachunkach walutowych, w takim zakresie, w jakim PUKU określi posiadanie tych zapasów jako przekraczające bieżące zapotrzebowanie.

W razie niewystarczalności zagranicznych środków płatniczych, posiadanych na rachunkach walutowych w bankach, pokrycie zobowiązań wobec zagranicznych kontrahentów z tytułu reasekuracji czynnej będzie mogło nastąpić na podstawie indywidualnych zezwoleń Komisji Dewizowej, udzielonych na zasadzie konkretnych wniosków, złożonych z dołączeniem odpowiednich dowodów.

2) W wypadku otrzymania przez zakład ubezpieczeń od Komisji Dewizowej promesy na przekazywanie za granicę pokrycia zobowiązań

z umów reasekuracji czynnej, wskazanych w promesie, banki dewizowe będą uprawnione do wykonywania przekazów bez osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej na wniosek złożony przez zakład ubezpieczeń i zaopatrzony przez PUKU poświadczeniem obowiązku zapłaty.

3) Zobowiązania krajowych zakładów ubezpieczeń z tytułu retrocesji interesu zagranicznego, tj. reasekuracji biernej interesu zagranicznego, przyjętego w drodze reasekuracji czynnej, mogą być regulowane zarówno w kraju, jak za granicą, w tej walucie, w jakiej prowadzi rozrachunek cedent zagraniczny, lub w innych walutach zagranicznych w zależności od umowy.

D. Postanowienia ogólne.

1) Kredytowanie sum należnych od zagranicznych kontrahentów jest bez zezwolenia Komisji Dewizowej niedopuszczalne. Należności takie winny być ściągnięte w terminach, przewidzianych umowami, a w razie ich nieściągnięcia zakłady ubezpieczeń winny o tym zawiadomić PUKU.

Zagraniczne środki płatnicze, otrzymane z reasekuracji czynnej, o ile nie zostaną odprzedane bankowi dewizowemu. należy kierować na rachunki walutowe w bankach. Wpłaty w zagranicznych środkach płatniczych, otrzymane z wszystkich innych działów, należy bezzwłocznie odprzedać bankowi dewizowemu.

2) Przekazy do krajów, z którymi obrót płatniczy uregulowany został specjalnymi przepisami, wykonywać można w zasadzie tylko w sposób, tymi przepisami przewidziany.

Umowy reasekuracji fakultatywnej, według których świadczenia wzajemne pokrywane być winny w wolnych dewizach (złotych wolnych), wtedy tylko mogą być zawarte z kontrahentami, zamieszkałymi w krajach, wymienionych w ustępie poprzednim, jeśli na wniosek, złożony za pośrednictwem PUKU uzyskano zezwolenie Komisji Dewizowej.

Komisja Dewizowa zezwala niniejszym generalnie na zawieranie umów w dziale reasekuracji czynnej (oraz biernej w zakresie rozdziału B p. 2) z kontrahentami zamieszkałymi w krajach, z którymi obrót płatniczy uregulowany został specjalnymi przepisami. Do wniosków, kierowanych do Komisji Dewizowej o zezwolenie na przekaz do tych krajów należności w wolnych dewizach (złotych wolnych), winny być załączone dowody, stwierdzające otrzymanie składek w takiej samej postaci, natomiast przy reasekuracji biernej — promesa władzy dewizowej odnośnego kraju na przekazanie ewentualnego odszkodowania również w wolnej dewizie.

E. Prowadzenie rachunków kontrahentów zagranicznych.

Zakłady ubezpieczeń prowadzić mogą w dalszym ciągu w swoich księgach rachunki kontrahentów zagranicznych i to, zależnie od brzmienia umów, zarówno w walucie krajowej, jak i zagranicznej. Zakłady mogą na tych rachunkach kompensować wzajemne należności, pochodzące z interesu ubezpieczeniowego, chyba że otrzymanie zapłaty od zagranicznego kontrahenta w wolnych dewizach zostało przez Komisję Dewizową wyraźnie zastrzeżone w jej zezwoleniach (patrz B p. 2).

F. Przepisy wykonawcze dla banków dewizowych.

1) Dyspozycje zakładów ubezpieczeń w zakresie obrotu dewizowego, które w ramach postanowień punktów A 1), A 2), B 2) i C niniejszego okólnika mogą być wykonywane przez banki dewizowe bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej, będą kierowane do banków dewizowych w formie wniosku na przepisowym formularzu (B). We wniosku winien zakład powołać się na generalne zezwolenie Komisji Dewizowej oraz na odpowiedni dokument, uzasadniający dyspozycję (numer polisy, wyciąg z ksiąg, list uprawnionego, datę umowy reasekuracyjnej z zaznaczeniem, czy umowa dotyczy reasekuracji czynnej czy biernej, w tym ostatnim zaś wypadku, czy dotyczy umowy obligatoryjnej, czy fakultatywnej, — i inne dane) bez potrzeby załączania tego dokumentu.

Banki dewizowe przyjmują wnioski w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden po załatwieniu przekazu prześlą do Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń (Warszawa, Krakowskie Przedmieście 60) z adnotacją o wykonaniu przekazu.

Wpłaty na rachunki „reas." oraz na rachunki walutowe w bankach, jak również wypłaty z rachunku „reas." i przelewy z jednego rachunku na drugi, nie wymagają składania wniosków formularzowych poza złożeniem deklaracji, wymienionych wyżej pod B p. 1, B p. 3 i C p. 1 (przy przyjmowaniu wpłat) lub dowodów w myśl B p. 3 c)

2) Wnioski, przeznaczone do decyzji Komisji Dewizowej, należy kierować z załączeniem wyżej wymienionych dokumentów za pośrednictwem banku dewizowego do PUKU, który po zaopiniowaniu prześle je bezpośrednio do Komisji Dewizowej.

G. Nadzór.

Kontrolę nad krajowymi zakładami ubezpieczeń w zakresie stosowania ograniczeń dewizowych oraz wykonywania uprawnień i obowiązków, wynikających z niniejszego zezwolenia pełnić będzie poza innymi organami, do tego powołanymi, Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń.

PUKU prowadzić będzie ewidencję sum, przekazanych przez krajowe zakłady ubezpieczeń za granicę lub z zagranicy otrzymanych, jako też za granicą posiadanych. W tym celu działające w Polsce zakłady ubezpieczeń przesyłać będą do PUKU w ciągu trzech tygodni

po upływie każdego miesiąca wykaz obrotów płatniczych z zagranicą, na rachunkach walutowych w bankach oraz z kontrahentami zagranicznymi na rachunkach bankowych w kraju według wzoru podanego zakładom przez PUKU.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Komisji Dewizowej nr 25 z dnia 27 lipca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 679) przestaje obowiązywać.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie zmian w wykazie kont czekowych dyrekcyj ceł i urzędów celnych w P. K. O.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż wprowadzono zmiany nazw niżej podanych kont czekowych, wymienionych w wykazie kont czekowych dyrekcyj ceł i urzędów celnych w P. K. O. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 15 z 1937 r., dział nieurzędowy, str. 737):

1) konto Nr 300.583 z „Urząd Celny w Brynku" na „Urząd Celny w Strzybnicy",

2) konto Nr 300.585 z „Urząd Celny w Chałupkach" na „Urząd Celny w Olzie",

3) konto Nr 300.593 z „Urząd Celny w Sośnicy" na „Urząd Celny w Makoszowach",

4) konto Nr 300.595 z „Urząd Celny w Zabrzu" na „Urząd Celny w Rudzie Śląskiej".

Komunikat

w sprawie wykazu długów.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że wykaz długów Państwa i przez Państwo przyjętych gwarancji finansowych na dzień 1 października 1937 r., został ogłoszony w „Monitorze Polskim" Nr 274 z dnia 27 listopada 1937 r., pod poz. 426.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 9 grudnia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,78	89,35
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,27½	5,25
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,27½	5,25
Floreny holenderskie	100 Fl.	294,07	292,35
Franki francuskie	100 Fr.	18,10	17,70
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,40	121,60
Funty angielskie	1 Ł.	26,43	26,27
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,60	17,00
Korony duńskie	100 K.	117,94	117,10
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	132,73	131,75
Korony szwedzkie	100 K.	136,23	135,25
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21,80	21,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,67	11,25
Marki niemieckie	100 Mk.	117,00	114,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	99,20	98,20

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	293,35	294,07	292,63
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,60	89,78	89,42
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,64	11,67	11,61
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	117,94	117,36
Londyn	1 Ł.	26,36	26,43	26,29
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,87	27,67
Montreal	1 Dol.	—	5,28 3/8	5,25 7/8
Nowy Jork	1 Dol.	5,27 3/8	5,28 5/8	5,26 1/8
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,27 5/8	5,28 7/8	5,26 3/8
Oslo	100 K.	—	132,73	132,07
Paryż	100 Fr.	17,95	18,10	17,80
Praga	100 K.	18,55	18,60	18,50
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,90	136,23	135,57
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,43	26,29
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,10	122,40	121,80
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	125,00	121,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.